

Księga Daniela - numer osiemdziesiąt sześć

Prorocze odsłonięcie: zrozumienie wzrostu poznania i przesłania wołania o północy

Jeff Pippenger

2024-02-19

Zajmujemy się paralełą między ruchami pierwszego i trzeciego anioła, aby lepiej zrozumieć, co symbolicznie przedstawia „zwiększenie poznania”, gdy zostaje odpieczętowane w czasie końca. Staramy się wykazać, że oznacza ono eskalację prawdy, która ostatecznie kulminuje jako późny deszcz, czyli poselstwo Wołania o północy. Jako symbol „zwiększenie poznania” wywodzi się z Księgi Daniela i tam jest określone jako poznanie prorocze, które doświadcza i wyodrębnia dwie klasy czcicieli.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

W 1989 roku „wzrost poznania” został odpieczętowany, co ostatecznie ukaże dwie klasy czcicieli. Te dwie klasy są przedstawione w kontekście ich stosunku do poselstwa późnego deszczu. Bezbożni nie rozpoznają ani nie przyjmują późnego deszczu, natomiast mądrzy tak. Dlatego bezbożni nie dostrzegają, kiedy późny deszcz zaczyna padać, a zaczął padać, gdy narody zostały rozgniewane 11 września 2001 roku. Zwracaliśmy się do przywództwa adwentyzmu laodycejskiego, jak zostało przedstawione w Księdze Ezechiela, rozdziałach ósmym i dziewiątym, a także w Księdze Izajasza, rozdziale dwudziestym ósmym. U Izajasza „szyderycy” uczynili „kłamstwa” swoim „schronieniem” i „ukryli się” „pod fałszem”.

Dlatego słuchajcie słowa Pana, wy szyderycy, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ powiedzieliście: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią, a z piekłem jesteśmy w porozumieniu; gdy przejdzie zalewająca klęska, nie osiągnie nas, bo uczyniliśmy kłamstwo naszym schronieniem i pod fałszem się ukryliśmy. Izajasza 28:14, 15.

Starsi Jerozolimy czasów ostatecznych nie zdają próby „odpoczynku i pokrzepienia”, którą reprezentuje metodologia „linia po linii”, pozwalająca mądrym rozpoznać późny deszcz czasów ostatecznych poprzez historyczną ilustrację późnego deszczu w historii millerystów. Proroczną cechą „szyderyców”, na którą Izajasz kładzie nacisk w tym fragmencie, są kłamstwa i fałsz, pod którymi się skryli i które uczynili swoim schronieniem. Dlatego, w związku z próbą przesłania późnego deszczu (odpoczynku i pokrzepienia, którego nie chcieli słuchać), starsi Jerozolimy przyjęli kłamstwo.

Poselstwo późnego deszczu nadchodzi wraz ze sporem, jak przedstawia to drugi rozdział Księgi Habakuka, kiedy tamtejszy strażnik pyta Boga, co ma odpowiedzieć w „sporze” swojej historii, gdyż słowo „reproved” w pierwszym wersecie rozdziału drugiego znaczy „argued with”.

Stanę na straży, ustawię się na wieży i będę czuwać, by zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy zostaną upomniani. Habakuk 2:1.

Mądrzy podczas debaty na temat późnego deszczu prezentują prawdy określone jako klejnoty Millera, które są także prawdami fundamentalnymi zidentyfikowanymi, ustanowionymi i przedstawionymi przez Millerystów. Te prawdy są przedstawiane jako Chrystus, Skała Wieków.

Niech ci, którzy stoją jako Boży strażnicy na murach Syjonu, będą ludźmi, którzy potrafią dostrzegać niebezpieczeństwa zagrażające ludowi — ludźmi, którzy potrafią odróżnić prawdę od błędu, sprawiedliwość od niesprawiedliwości.

„Nadeszło ostrzeżenie: Nie wolno dopuścić do niczego, co zachwieje fundamentem wiary, na którym budujemy od chwili, gdy poselstwo nadeszło w latach 1842, 1843 i 1844. Byłam w tym poselstwie i odtąd stoję przed światem, wierna światłu, które Bóg nam dał. Nie zamierzamy schodzić z platformy, na której nasze stopy zostały postawione, gdy dzień po dniu szukaliśmy Pana w gorliwej modlitwie, prosząc o światło. Czy myślicie, że mogłabym porzucić światło, które Bóg mi dał? Ma być jak Skała Wieków. Od chwili, gdy mi je dano, prowadzi mnie.”
Review and Herald, 14 kwietnia 1903.

Starszyzna głosi fałszywe poselstwo o późnym deszczu, które Izajasz przedstawia jako „kłamstwo” i fałsz. W ósmym rozdziale Księgi Ezechiela podana jest historia, która wskazuje, kiedy starszyzna Jerozolimy oddaje pokłon słońcu; w następnym rozdziale zostają oni skontrastowani z tymi, którzy otrzymują pieczęć Bożą. Trzecia obrzydliwość (pokolenie) reprezentuje fałszywe poselstwo o późnym deszczu, przedstawione jako „płacz nad Tammuzem”. W trzecim pokoleniu adwentyzmu, które rozpoczęło się w 1919 roku, wprowadzono „kłamstwo” w związku z fałszywą ewangelią publicznie przedstawioną przez W. W. Prescottta na Konferencji Biblijnej w 1919 roku. To „kłamstwo” jest szczególnym tematem trzeciego pokolenia, a „kłamstwo” stanowi fałszywy fundament fałszywego poselstwa o późnym deszczu, przedstawionego jako „płacz nad Tammuzem”.

Ważne jest, aby poświęcić czas na precyzyjne wskazanie „kłamstwa” w prorocztwie, ponieważ to „kłamstwo” jest głównym powodem, dla którego adwentyzm laodycejski nie potrafi dostrzec wzrostu poznania w 1989 roku. „Kłamstwo” polega na tym, że „ustawiczne” w Księdze Daniela przedstawia posługę Chrystusa w świątyni. Prorocze zastosowanie „ustawicznego” jako posługi Chrystusa w świątyni jest fałszywym i błędnym zastosowaniem proroczym, ale „kłamstwo” nie sprowadza się jedynie do wskazania błędnego utożsamienia „ustawicznego” jako symbolu proroczego; oznacza ono także „kłamstwo”, które twierdzi, że Siostra White zgadzała się z tym fałszywym zastosowaniem, a następnie wykorzystanie tego fałszu do ustanowienia błędnego zastosowania jako ustalonej prawdy.

Poprawne zrozumienie ostatnich sześciu wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela zostało przedstawione typologicznie w wersetach 30–36, a gdy Siostra White wskazuje na pełne wypełnienie jedenastego rozdziału Księgi Daniela, stwierdza, że „sceny podobne do tych opisanych” w wersetach 30–36 „powtórzą się”.

Posługiwanie się fałszywą definicją „ustawicznego” prowadzi do fałszywej struktury historycznej. Historia przedstawiona w Księdze Daniela, rozdział jedenasty, wersety 30–36, obejmuje usunięcie „ustawicznego”. „Ustawiczne” rozumie się albo zgodnie z interpretacją millerytów, albo według interpretacji Prescottta i Daniellsa. W zależności od tego, którą interpretację się wybierze, powstaną dwie różne struktury historyczne.

I wojska staną po jego stronie, splugawią świątynię twierdzy, usuną codzienną ofiarę i postawią ohydę spustoszenia. Daniela 11:31.

Zgodnie z natchnieniem prorocza historia przedstawiona w tym wersecie, obejmująca również werset trzydziesty oraz wersety od trzydziestego drugiego do trzydziestego szóstego, ma zostać powtórzona w wersetach od czterdziestego do czterdziestego piątego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Proroctwo z jedenastego rozdziału Księgi Daniela prawie osiągnęło swoje pełne wypełnienie. Wiele wydarzeń, które zaszły w wypełnieniu tego proroctwa, powtórzy się. W trzydziestym wersecie mowa jest o potędze, która 'będzie zasmucona,' [Daniela 11:30-36 cytowane.]

"Sceny podobne do tych opisanych tymi słowami rozegrają się." Wydania rękopisów, numer 13, 394.

Werset, w którym znajdujemy „the daily,” to werset trzydziesty pierwszy.

I wojska staną po jego stronie, splugawią świątynię twierdzy, usuną codzienną ofiarę i postawią ohydę spustoszenia. Daniela 11:31.

„Ramiona” w tym wersecie stają po „jego stronie”. „Ramiona” są mocą, tak jak i ten, po którego stronie „stają”. To „ramiona” w tym wersecie „stają po jego stronie”, i to „ramiona” „bezcześnieć świątynię mocy”, a „ramiona” „usuwają codzienne”, i to również „ramiona” „umieszczają obrzydliwość, która czyni spustoszenie”. W trzynastym rozdziale Apokalipsy smok, czyli pogański Rzym, zapewnia papieżowi trzy rzeczy.

I bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza była jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę. Objawienie 13:2.

Bestia podobna do lamparta jest przez Siostrę White określona jako papieżstwo, a w rozdziale dwunastym Siostra White wskazuje, że smok to zarówno Szatan, jak i pogański Rzym.

"A zatem chociaż smok przede wszystkim przedstawia Szatana, to w sensie wtórnym jest symbolem pogańskiego Rzymu." Wielki spór, 439.

W drugim wersecie trzynastego rozdziału Apokalipsy pogański Rzym przekazał papieżowi swoją potęgę militarną, swoją „broń”, co rozpoczęło się w roku 496 wraz z Clovisem, królem Franków (Francja). Pogański Rzym przekazał Rzymowi papieskiemu siedzibę władzy w roku 330, gdy cesarz Konstantyn opuścił Rzym i przeniósł stolicę cesarskiego Rzymu do Konstantynopola. Pogański Rzym przekazał władzę cywilną papieżowi w roku 533, kiedy Justynian wydał dekret uznający papieża za głowę wszystkich Kościołów oraz karciciela heretyków.

W wersecie trzydziestym pierwszym „ramiona”, które powstają, to siły zbrojne pogańskiego Rzymu, które stanęły po stronie papieżstwa, poczynając od Clovisa w roku 496. Za ten czyn papieżstwo określa Francję jako „pierworodną Kościoła katolickiego”, a czasem jako „najstarszą córkę Kościoła katolickiego”. W wersecie trzydziestym pierwszym, po tym jak Konstantyn wydał w roku 321 ustawę niedzielną, a następnie w roku 330 przeniósł stolicę z miasta Rzym do miasta Konstantynopola, niegdyś niezwyciężone imperium zaczęło się kruszyć, gdy pierwsze cztery potęgi Trąb z rozdziału ósmego Apokalipsy rozpoczęły trwającą wojnę przeciwko imperium rzymskiemu. Ataki przeprowadzane przez barbarzyńców i Gensericą koncentrowały się na mieście Rzym, które przed rokiem 330 było „sanktuarium siły” dla imperium rzymskiego. Od roku 330 i dalej barbarzyńskie najazdy miały „splugawić sanktuarium siły”, aż do czasu, gdy „ramiona” pogańskiego Rzymu miały stanąć po stronie papieżstwa, poczynając od roku 496.

Nie tylko pogański Rzym zapewnił władzy papieskiej trzy rzeczy, dając jej władzę wojskową, władzę cywilną oraz siedzibę w Rzymie, lecz także usunął trzy rogi dla papieskiego Rzymu.

Przypatrywałem się rogom, i oto między nimi wyrósł inny, mały róg, przed którym trzy z pierwszych rogów zostały wyrwane z korzeniami: i oto w tym rogu były oczy jak oczy człowieka oraz usta mówiące wielkie rzeczy. Daniel 7:8.

Trzy rogi, które w siódmym rozdziale Księgi Daniela miały być „wyrwane”, przedstawiały trzy główne potęgi, które sprzeciwiały się wyniesieniu papieżstwa do władzy. Ostatni z tych trzech rogów został usunięty, gdy w roku 538 Goci zostali wypędzeni z Rzymu. Zostali wypędzeni z miasta przez zbrojne „ramię” pogańskiego Rzymu, gdyż to „ramię” miało osadzić papieżstwo (ohydę spustoszenia) na tronie ówczesnego świata w roku 538.

Werset trzydziesty pierwszy rozdziału jedenastego Księgi Daniela wskazuje cztery rzeczy, które „ramiona” (pogański Rzym) miały uczynić. Miały „stanąć po stronie” papieżstwa, tak jak uczyniły to w roku 496. Miały skałać „sanktuarium mocy”, co odzwierciedlają zmagania militarne toczone w mieście Rzymie przez około dwa stulecia. Miały „osadzić” papieżstwo na tronie ziemi w roku 538, a także „usunąć ustawiczne”.

Hebrajskie słowo przetłumaczone w wersecie jako „take away” (sur) oznacza „usunąć”. Do roku 508 opór ze strony pogaństwa, istniejący w Cesarstwie Rzymskim, który dążył do udaremnienia wyniesienia papieżstwa do władzy, został całkowicie ujarzmiony lub wyeliminowany.

Utożsamienie „ustawicznego” z posługą Chrystusa w świątyni jest fałszywym zastosowaniem, ale faktyczna praca dokonana w laodycejskiej historii adwentystów, która przedstawiła to fałszywe zastosowanie jako prawdę, opierała się na określonym „kłamstwie”, które zostało popełnione w trzecim pokoleniu adwentyzmu. Wskazanie siostry White, że historia wersetów od trzydziestego do trzydziestego szóstego powtórzy się w ostatecznym wypełnieniu jedenastego rozdziału Księgi Daniela, uniemożliwiło „szyderym mężom” rządzącym Jerozolimą nadanie interpretacji wersetowi trzydziestemu pierwszemu bez jednoczesnego odrzucenia Ducha Proroctwa.

„Mężowie szydery” uczą, że papieżstwo odebrało prawdziwe zrozumienie Chrystusowej posługi w sanktuarium przez wprowadzenie mszy papieskiej, która jest fałszywą imitacją dzieła Chrystusa w

niebiańskim sanktuarium. Gdyby to było rzeczywiste znaczenie „ustawicznej ofiary”, wtedy „wojska”, które wystąpiły w wersecie trzydziestym pierwszym, byłyby papieżem, gdyż struktura gramatyczna tego werseku wymaga, aby „wojska” były mocą, która usuwa „ustawiczną ofiarę”.

Aby podtrzymać swój zbiór bajek, twierdzą, że papież („ramiona”) zbezczeszczyło niebiańską świątynię Chrystusa. Hebrajskie słowo tłumaczone jako „świątynia (miqdash) mocy” oznacza albo pogańską świątynię, albo Bożą świątynię. Gdyby Daniel chciał wyrazić, że Boża świątynia miała zostać zbezczeszczona przez papieża, użyłby hebrajskiego słowa „qodesh”, które może odnosić się wyłącznie do Bożej świątyni. A zatem gdzie jest zapisane w Biblii lub w Duchu Proroctwa, że niebiańska świątynia kiedykolwiek była lub kiedykolwiek będzie zbezczeszczona przez papieża?

Z pewnością grzechy chrześcijan są zapisane w księgach niebiańskiej świątyni, ale ten obraz nie oznacza, że świątynia Boża została skalana. Oczyszczenie świątyni symbolizowało oczyszczenie ksiąg zapisów znajdujących się w świątyni. Ponadto władza papieska nigdy nie była chrześcijańska, więc nigdy nie została wpisana do ksiąg sądu śledczego. Jedynym sądem przewidzianym dla papieża jest wykonawczy sąd gniewu Bożego.

„Wojska” miały również „ustanowić ohydę spustoszenia” — jaka to byłaby władza? Jaką władzę ustanowiło papieża? I o jaką władzę chodzi na samym początku werseku trzydziestego pierwszego, po której stronie papieża stanęło?

Nieuczeni wśród laodycejskich adwentystów, którzy powierzyli swoje życie wieczne w ręce ludzi uznanych za niezdolnych do odczytania zapieczętowanej księgi, mogą czuć się komfortowo, gdy ich śwędzące uszy są łechtane takim wypaczonym stosowaniem Pisma, lecz jeszcze bardziej absurdalne jest próbować wziąć historię, którą muszą wskazać, aby podtrzymać swój błąd, i dopasować ją do ostatnich sześciu werseku jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

W historii prowadzącej do upadku Związku Radzieckiego — który, jak można wykazać, jest przedstawiony jako Król Południa w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela — siła militarna Stanów Zjednoczonych stanęła po stronie papieża, gdy Ronald Reagan zawarł tajny sojusz z antychrysem biblijnego proroctwa. Tym samym zasygnalizowano, że wszelki protestancki opór wobec wzrostu znaczenia papieża został stłumiony w Stanach Zjednoczonych, co ilustruje usunięcie oporu pogaństwa w roku 508. Król Północy (papież) w tym fragmencie najpierw zmiotł Związek Radziecki w 1989 roku i uczynił to we współpracy z „rydwanami” i „jeźdźcami”, reprezentującymi siłę militarną Stanów Zjednoczonych, a także z siłą gospodarczą Stanów Zjednoczonych, ukazaną przez „okręty”.

Stany Zjednoczone były „zbrojnym ramieniem”, które stanęło w obronie papieża. Protestantyzm został usunięty, podobnie jak opór pogaństwa został stłumiony do roku 508. W wersecie czterdziestym pierwszym Stany Zjednoczone zostaną podbite przez papieża, a Konstytucja Stanów Zjednoczonych, która jest „świątynią mocy” Stanów Zjednoczonych, zostanie obalona, gdy Stany Zjednoczone osadzą Króla Północy (papieża) na tronie ziemi, tak jak uczynił pogański Rzym w roku 538. Jeśli czytasz artykuły na tej stronie, możesz pobrać magazyn The Time of the End i przeczytać bardziej szczegółowe omówienie ostatnich sześciu werseku

jedenastego rozdziału Księgi Daniela, ale teraz po prostu wskazujemy, że utożsamienie „the daily” z Chrystusową posługą w świątyni jest błędnym zastosowaniem symbolu. Czynimy to, aby pokazać, że to błędne zastosowanie zostało sprowadzone na laodycejski adwentyzm przez celowe kłamstwo.

Będziemy nadal rozważać prorocze kłamstwo w następnym artykule.

Nie mamy czasu do stracenia. Przed nami burzliwe czasy. Świat owładnięty jest duchem wojny. Wkrótce rozegrają się sceny ucisku, o których mówią proroctwa. Proroctwo z jedenastego rozdziału Księgi Daniela niemal osiągnęło swoje pełne wypełnienie. Wiele z wydarzeń, które miały miejsce w związku z wypełnieniem tego proroctwa, powtórzy się.

W trzydziestym wersecie mowa jest o mocy, która „będzie zgnębiona, i zawróci, i zapłonie gniewem przeciwko świętemu przymierzu; tak uczyni; nawet wróci i zawrze porozumienie z tymi, którzy porzucają święte przymierze. I wojska staną po jego stronie, i zbezczeszczą świątynię twierdzy, i usuną codzienną ofiarę, i postawią ohydę spustoszenia. A tych, którzy dopuszczają się bezprawia przeciw przymierzu, zwiedzie pochlebstwami; lecz lud znający swego Boga będzie mocny i dokona dzielnych czynów. A roztropni wśród ludu będą pouczać wielu; jednak będą padać od miecza i od płomienia, przez niewolę i grabież, przez wiele dni. A gdy upadną, otrzymają niewielką pomoc; lecz wielu przyłączy się do nich z pochlebstwem. I niektórzy z roztropnych upadną, aby ich doświadczyć, oczyścić i wybielić aż do czasu końca, gdyż to jeszcze na czas wyznaczony. A król będzie czynił według swej woli; wywyższy się i wyniesie ponad każdego boga i będzie mówił niesłychane rzeczy przeciw Bogu bogów, i będzie mu się powodziło aż do dopełnienia się gniewu, bo to, co postanowione, zostanie uczynione.” Daniela 11:30–36.

Sceny podobne do opisanych w tych słowach będą się rozgrywać. Widzimy dowody, że Szatan szybko przejmuje kontrolę nad umysłami ludzi, którzy nie mają bojaźni Bożej przed oczyma. Niech wszyscy przeczytają i zrozumieją proroctwa tej księgi, gdyż teraz wkraczamy w czas ucisku, o którym mowa:

"I w owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi na straży synów twojego ludu; i nastanie czas uciśnienia, jakiego nie było, odkąd istnieje naród, aż do owego czasu; a w owym czasie twój lud będzie wybawiony, każdy, kto zostanie znaleziony zapisany w księdze. A wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzi się: jedni do życia wiecznego, a drudzy ku hańbie i wiecznej pogardzie. A mądrzy będą świecić jak blask sklepienia niebieskiego; a ci, którzy wielu przywiodą do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieków. Lecz ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego; wielu będzie biegać tu i tam, a poznanie się pomnoży." Daniel 12:1-4." Wydania rękopisów, numer 13, 394.